

ještě větší zlost a na maminku taky. Kopl ji do nohy a musel pak za trest stát v koutě. Lena brečela a Petr dostal nápad. Mohl by ji přivázat na provaz a pověsit ven z okna, aby nemusel poslouchat, jak ječí.

Pokaždé když maminka seděla s Lenou na klíně a krmila ji, vymyslel si Petr něco hrozného. Chtěl, aby maminka Lenu odložila a přišla k Petrovi zjistit, co vyvedl. Tak jednou vzal nůžky a ostříhal si skoro všechny vlasy. Jindy zase popadl čajovou konvici a mrštil jí ze všech sil o podlahu. Maminka vždycky hned přiběhla, a právě to si přál. Vždyť to přece je hlavně jeho maminka, ne Leny.

Jednoho dne bylo Petrovi hodně smutno. Seděl v koutku a plakal, protože si myslel, že maminka s tatínkem mají rádi jen Lenu a nemají rádi jeho. Maminka ale k němu přišla a vzala si ho na klín. Petrovi bylo měkce a teplo a nejradši by tak seděl pořád. Maminka ho houpala stejně jako Lenu. A pak řekla:

„Mám svého Petra moc a moc ráda. Dřív jsem měla ráda svého malého Petra a teď mám ráda svého velkého Petra.“

Petr se mamince zavrtal ještě hlouběji do klína a po chvíli promluvil:

„Lena je strašně hloupá!“

„Lena není hloupá,“ řekla maminka. „Lena je malá. A s malými dětmi je hodně práce.“

„To ano,“ souhlasil Petr.